

JEAN-BERNARD POUY

Ο ΣΠΙΝΟΖΑ ΓΑΜΑΕΙ ΤΟΝ ΧΕΓΚΕΛ

Jean-Bernard Rouy *Ο Σπινόζα γαμιάει τον Χέγκελ*
© για την ελληνική γλώσσα, εκδόσεις OPOSITO,
Αθήνα, Νοέμβρης 2018
ISBN: 978-618-83429-7-2

Τίτλος πρωτότυπου: *Spinoza encule Hegel*
Copyright Editions Baleine, Paris, France, 1996
© Editions Baleine, Paris. All rights reserved.

Μετάφραση: Ζ. Δ. Αϊναλής
Διόρθωση κειμένου: Μαρία Στασινοπούλου
Σχεδιασμός εξωφύλλου: Ευτυχία Ηλιάδου
Σελιδοποίηση: Κώστας Κεχαγιάς
Υπεύθυνος σειράς: Ζ. Δ. Αϊναλής
Υπεύθυνος έκδοσης: Μιχάλης Μεντίνης

JEAN-BERNARD POUY

Ο ΣΠΙΝΟΖΑ ΓΑΜΑΕΙ ΤΟΝ ΧΕΓΚΕΛ

Μετάφραση: Ζ. Δ. Αϊναλής

**ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΜΕΤΩΠΙΚΗΣ
ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ
ΣΠΙΝΟΖΙΚΗ ΜΥΘΟΠΛΑΣΙΑ Νο 1**

Το πτώμα είναι ξαπλωμένο στην άκρη του δρόμου. Το ένα του χέρι έχει κολλήσει στην άσφαλτο. Ο άνεμος που έρχεται ζέχνοντας, από μια χωματερή κάπου εκεί κοντά, λικνίζει απαλά τα λευκά του μαλλιά. Μερικές τρίχες έχουν κολλήσει στην πίσσα. Είναι καλοκαίρι, το δεύτερο καλοκαίρι μετά τη μεγάλη χεσίλα. Γυρνώ το κουφάρι με την άκρη της μωβ κροκοδειλέ μπότας μου. Είναι πράγματι αυτό που περίμενα, ένας Νεο-Πάνκης. Το στήθος του είναι μακελεμένο, καταξεσκισμένο, η καρδιά έχει αφαιρεθεί, το πράσινο δερμάτινό του από ελαφόδερμα έχει ποτίσει από το αίμα σαν σφουγγάρι, το σώμα γυμνό απ' την κορφή μέχρι τα νύχια. Ανέπαφα, τ' ασπρουλιάρικα πόδια του μοιάζουν από πορσελάνη.

Σκεφτικός, κοιτάζω την άδεια πεδιάδα και τον δρόμο, μια ευθεία ατέλειωτη. Είναι η πέμπτη φορά που βρίσκω πτώμα αυτή τη βδομάδα. Όλοι δολοφονημένοι με τον ίδιο τρόπο και με τα όργανά τους κλεμμένα. Μ' αυτόν τον ρυθμό στο τέλος δεν θα μείνει Νεο-Πάνκης για δείγμα. Σκύβω και ακουμπώ με το γόνατο πλάι στον νεαρό νεκρό και τον φιλώ στα χείλη, αλλά δεν είναι παρά ένα πτώμα. Βλέπω τον εαυτό μου ν' αντανακλάται στα μαύρα γυαλιά του καθώς σηκώνομαι. Περπατώ αργά στην άκρη του δρόμου

κάνοντας με το πόδι στην μπάντα παλιά, πλαστικά κουτιά, πεταμένα. Τα παλικάρια μου, πίσω, δεν κουνιούνται, οι μηχανές σιωπηλές, μόνο οι σέλες τρίζουν, το φορτηγό στη νεκρά, κάτι ξεροβηξίματα.

Όλα αυτά σαν σε ταινία. Με έβλεπα, εξού και η χρήση του παρατατικού. Εγώ στον δρόμο, μόνος, πιο πέρα οι τρεις μηχανές, το Magirus Deutz 25 τόνων, τριγύρω ερημιά και σκατίλα, η χωματερή του Μιραμάς.

- Οι Χεγκελιανοί – αρχίζω να τα παίρνω πραγματικά! Θα βρέξει ψωλές για τους μαλάκες!

Μίλησε ο Μομό. Καβαλάει τη μηχανή Guzzi του με άνεση και κουνιέται νευρικά, με τον μάλλινο σκούφο με τα κραυγαλέα χρώματα και τα δυο τριανταοχτάρια στη ζώνη. Τα μαλλιά του ακολουθούν τις κινήσεις του και τρίβονται στο μπεζ αδιάβροχό του. Γυρνώ προς το μέρος του, μ' ένα βλέμμα του δείχνω ότι σκέφτομαι τα ίδια. Αυτό θα τον ηρεμήσει, κι αυτόν και τους άλλους.

Πάνε δέκα μέρες τώρα που χάσαμε κάθε επαφή με τον Χέγκελ κι αυτά τ' αρχιδάκια το εκμεταλλεύονταν για να πάρουν το πάνω χέρι απ' τους Πάνκηδες. Εύκολη λεία. Αυτές οι μαϊμούδες ήταν καθυστερημένες παντού, σ' όλο τον κόσμο, και ιδίως με μια κάνη στη μάπα. Τους κυνηγήσανε, ή τέλος πάντων ό,τι απέμεινε απ' αυτούς. Ήταν ζόμπι, φρικαρισμένοι μέχρι θανάτου, και τους εκτελέσανε με χαχανητά. Τώρα έμεναν πέντε λιγότεροι.

- Για όνομα του Μπαρούχ, πρέπει να τις προλάβουμε

τις κρυφοπουστάρες, αν φτάσουν στη Μασσαλία θα δυσκολευτούμε πολύ να τους στριμώξουμε...

Σιωπή. Είχα μιλήσει. Μα την πίστη μου, περίμεναν τη συνέχεια.

- Κι απ' την άλλη στη Μασσαλία είναι κι ο Κάρλο Πόντι. Αυτές οι γλιμπάτζες και τι δεν θα 'διναν για να μας γαζώσουν...

Ο Κάρλο Πόντι... μεγάλη ιστορία... Ο Μαλακοκαύλης είχε αποσχιστεί απ' τους Σπινοζικούς κι είχε προσχωρήσει στους Καρλοποντίστες, μια ομάδα που είχε σχηματισθεί προς τιμήν ενός παλιού αρχιμαλάκα Μακαρονά όλο εξυπνάδες. Έκτοτε, αυτοί οι μπετόστοκοι τριγυρνούσαν με κάτι Rolls-Royce υπερλούξ και 'ντάξει. Επικίνδυνος καθώς ήταν, ο Μαλακοκαύλης πρέπει να έκανε έναν γαμωχασμό στην Ακτή...

- Λοιπόν, τι κάνουμε; Τόλμησε ο Μομό.

Αφήνω τη σιωπή να τρυπήσει σαν σύριγγα.

- Γυρνάμε στην κατασκήνωση, τα μαζεύουμε κι αύριο πάμε να πεθάνουμε ή να τους σκοτώσουμε όλους.

- Τελεία, κι ο Σπινόζα μαζί μας!

Ο Μομό γκαζώνει, οι άλλοι τον μιμούνται. Παίρνω το τιμόνι του φορτηγού. Ο Ριτόν περνά στην κλούβα. Τα έντεκα μέλη της Ένοπλης Σπινοζικής Φράξιας θα εισέλθουν στον θρύλο των Κρας. Η συγκίνηση διώχνει απ' το πρόσωπό μου τη στατικό-τρομακτική όψη του. Ιδρώτας αγωνίας τρυπώνει άγρια ανάμεσα στα σκέλια μου και με τρώει.

Ιδού.

Ο σουπρεματιστικός άνεμος της ελευθερίας που διαποτίζει τον εγκέφαλό μας δεν είναι ο καρπός μιας μακράς πάλης, όπως θα έλεγαν οι Τροτς-Κύστες, αλλά το έλλογο και χαλκό αποτέλεσμα μιας πρωταρχικής συσσώρευσης γεγονότων, μικρών γεγονότων, μικρών παράδοξων συμβάντων, παράγωγων κι εκείνων με τη σειρά τους της μεγάλης χεσίλας.

Δυο χρόνια κιόλας.

Πώς να το θέσω; Είθε ο Σπινόζα να με βοηθήσει!

Ο δρόμος είναι ευθεία και το φορτηγό, τρέχοντας με μεγάλη ταχύτητα, τρίζει. Οδηγώ με το ένα χέρι, η πορεία είναι σίγουρη, απ' το ανοιχτό παράθυρο ο χλιαρός αέρας κι ο βόμβος της μηχανής χαϊδεύουν το πρόσωπό μου. Μπροστά, ο Μομό κάνει ζιγκ ζαγκ με τη μηχανή του και πρέπει να ουρλιάζει, ως συνήθως, τις διεστραμμένες μελοποιίες του στον αέρα. Έχεις πάντα την εντύπωση πως ουρλιάζει από πόνο ενώ εκστομίζει, με κάθε ατιμωρησία, κομμάτια γνήσιας ομορφιάς.

Εγώ, ο Ζουλιούς Πουέκ, ποιος είμαι, τι έχω γίνει;

Ε λοιπόν, είμαι ο ιθύνων νους και το πολεμικό νεύρο της Ένοπλης Σπινοζικής Φράξιας. Βασιλεύω, χλευαστικός κι επικίνδυνος, επί δέκα αρσενικών νοματαίων, αυτοκτονικών και γεμάτων μίσος, ακριβώς όπως κι εγώ. Παρακινημένοι από τη μεγάλη ευφυΐα όλων όσων κυλούν στο χείλος του γκρίζου γκρεμού του ενδεχόμενου θανάτου, φιλοσοφούμε με την εφημερη δόξα και σε πλήρη συμφωνία προς τον κόσμο που μας περιβάλλει.

Εκεί, στο Magirus, καθώς ο δρόμος είναι ευθεία, με τη σιωπή στο κεφάλι μου, θα προσπαθήσω να θυμηθώ. Αυτοί οι Χεγκελιανοί της πούτσας, θα υποφέρουν ακόμα περισσότερο αν προσπαθήσω να θυμηθώ γιατί τους έχουμε πάρει από πίσω, σ' αυτή τη σκόνη, σ' αυτή την υγρή πίσσα που ξεδιπλώνεται ρέοντας ανάμεσα στις χωματερές.

Ολόγυρά μας, επιπλέει η μυρωδιά της πενικιλίνης και του σταφυλόκοκκου στα χαντάκια.

ΣΚΑΤΑ + ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

ΣΠΙΝΟΖΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ Νο 1

Εγώ, ο Ζουλιούς, εδώ και μιαν αιωνιότητα, δύομισι χρόνια πριν, είδα, όπως ο αστικός γαλλικός πληθυσμός εν γένει, τη ζωή μου ν' αλλάζει μέσα σε λίγες ώρες, μια έκτη Νοεμβρίου. Ιστορικά, τώρα, μου φαίνεται ελαφρύ να μιλώ για όλες αυτές τις παπαριές. Τι να πω; Για τον ροζ ουρανό; Τους πυρακτωμένους υπόνομους; Τα κουφάρια παντού; Το πλιάτσικο; Την Έξοδο;

Βρέθηκα ελεύθερος και παρμένος σ' έναν γενικό χαμό, όπου η αγωνία των παρανοϊκών αντιμαχόταν τη στρατευμένη ενέργεια των ουμανιστών κάθε μάρκας, του είδους εκείνου του οργισμένου λαϊκισμού που προσπαθούσε να ξαναβάλει την κοινωνία σε τροχιά. Η γυναίκα μου και οι στενοί μου φίλοι είχαν όλοι χαθεί. Συμμετείχα στο πλιάτσικο δίνοντας ιδιαίτερη σημασία -διορατικός ο τύπος- στα όπλα. Έπειτα οχυρώθηκα και την έστησα, λυσσάρικο σκυλί χαμένο, γύρω από έναν σβηστό φανοστάτη.

Και σιγά-σιγά, μπροστά στην αναδημιουργία των τοπικών ομάδων πολιτοφυλακής, μπροστά στην εμετική ηλιθιότητα των επιζώντων που κλέβαν τα πάντα, αλλά με τάξη, μπροστά στο οργανωμένο πλιάτσικο που ανθούσε το 'στρωσα στη δουλειά: πρώτα στους εμπρηστές του Ιβρύ, τα κουφάρια κολλούσαν στις μηχανές - κολλούσαν τα κόκκαλα, καταλαβαίνετε...

Στο τέλος απολύθηκα χωρίς πολλά-πολλά επειδή έγραψα «Κάτω η εργασία» σε μια σκουπιδιάρα, ή μάλλον νεκροφόρα καλύτερα. Πήρα, λοιπόν, πάλι τα πόδια στον ώμο και βρήκα κρησφύγετο σ' ένα φαρμακείο στο Ποντουάζ – εκεί έζησα εκατό μέρες αγωνίας εντελώς αναζωογονητικές. Φτιαγμένος με Καπταγκόν υπέμεινα νευρωτικά εκείνη την περίοδο. Κάποια στιγμή μάλιστα αποπειράθηκα ν' αυτοκτονήσω. Αφού το 'παιξα Κέρουακ των φτωχών, ξαναέψαξα τους ανθρώπους. Για λίγο την έστησα στο μετρό Ρυ-ντε-Μπουλέ. Τον δρόμο των Σκλάβων.

Αυτό που με τρόμαξε περισσότερο ήταν πως ήλπιζα πως όλα αυτά θα πάνε στον διάβολο με σκηνές γενικού αλληλοσκοτωμού, κανιβαλισμού, ζωοφιλίας, γενικευμένης αιμομιξίας και αυξανόμενης πυρομανίας. Τίποτα απ' αυτά δεν συνέβη. Όλα ήταν γκριζα, πένθιμα, κοινότυπα. Η μισθωτή εργασία επανερχόταν με βήμα ταχύ. Ο άνθρωπος ήταν ένα κοτόπουλο για τον άνθρωπο. Το 'στρωσα λοιπόν ξανά στη δουλειά. Στη Ραδιοφωνία. Ξαναέγραφα τις διάφορες ειδήσεις και τα έγγραφα που μου έδιναν. Έπειτα τα κοινολογούσαν και τα μετέδιδαν με τη φωνή ενός παλιού ειδικού στο ντουμπλάζ ταινιών τρόμου. Συχνά αυτές οι ειδήσεις, τα έκτακτα δελτία, οι αποφάσεις-διαταγές ήταν γραμμένες από πολιτοφύλακες και χαμηλόβαθμους στρατιωτικούς, οπότε έπρεπε να ξανακοιταχτούν σοβαρά για να βγάλουν νόημα. Δούλεψα λοιπόν με τα τροπικά επιρρήματα και τα τρομακτικά

επίθετα. Ο καθείς κι η δουλειά του. Δεν υπάρχουν ηλίθια επαγγέλματα, υπάρχουν μόνο της διάθεσης άλματα. Παροιμία.

Όλα αυτά βέβαια δεν ήταν παρά το επιφανόμενο και το ήξερα. Εγώ περίμενα – περίμενα πότε θα γαμηθεί το σύμπαν.